

Az én arcomra egy agyvelőroncs fröccsent. Borzadva törültem meg az arcomat, aztán felnéztem, hogy honnan jönnek a teli találatok. A mi tüzésünk ekkora már felfedezte. Mikor én kinéztem messzelátómmal a figyelő résen, már csak egy-egy felvillanó fényt láttam az ágyukat elmaszkírozó facsoportozat előtt és egy perc multán szabadon állt az az olasz üteg, amelynek sikerült belőnie magát. Aztán sok felvillanó fényt láttam az ágyuk előtt. Gránátjaink mint a tüzeső hulltak az ütegre; két perc multán már néma volt az egész hely; az ágyucsővek töredezetten a földön feküdtek egymás mellett. Hat darab, amint a kitűnő tábori messzelátón meg tudtam számolni.

— Ezek a borzalmak tartottak aztán egész éjjelutáni három óráig. Akkor egyszerre elhallgattak azok az olasz ágyuk is, amelyeket mi el nem hallgattattunk a tizenkétórás tüzéségi harc ideje alatt. Csak elvétve szólalt meg egy-két ágyú és ha az ember minden idegszálát próbára tevő volt az előbbi tizenkét óra, ez a hirtelen beállott csendesség csak annál izgalmasabb volt. Hiszen tudtuk mindannyian, hogy most meg a gyalogság támadása következik.

— Egy fél óra telhetett el így, szíveket remegtető, repesztő izgalmas várakozásban. Még sötét volt; nem lehetett tíz lépésre előre látni. Egyszerre aztán jött a jelentés telefonon:

— Három olasz ezred rohamra indult.

— Ujabb öt perc, amelynek minden másodperc egy végtelenség volt az ágyuzás által összetépett, összeszakgatott idegeknek. A legénység a lőrésekhez támaszkodva, töltött fegyverekkel állt a helyén. Egyszerre aztán felgyultak frontunk mögött a reflektorok és nappali világosság fénye ömlött el állásaink előtt. A meglapulva közeledő olasz ezredék legénysége meglepettem, felhőrdülve ugrált fel. Egy hatalmas *salvéval* üdvözöltük őket árkaikból. Aztán megszólaltak a mi ágyúink. *Eppen olyan helyen álltak, ahova a tüzésünk már napokkal előbb belötte magát. Minden lövésünk teli találat volt.* A tiszték kétségbeesett vezényszóira még előretörték néhány száz lépést az olaszok, aztán mint az örültek visszafordultak, *Ellenkező tisztjeiket pillanat alatt lemeszárolták s rohantak vissza ruháikat tépve.* Egnéhány árkaik fele rohant; nem löttünk rájuk gondoltuk, jők lesznek foglyoknak; aztán, hogy odaértek árkaikhoz és állati hördüléssel beugráltak, tájékozó ajkaikat és meredt szemeket látva pillanat alatt meggyőződünk róla, hogy ezek *megőrültek.*

Höfer altábornagy ezen a napon a következőket jelentette: Az olaszoknak a doberdói fensik ellen intézett egy heves támadása állásaink előtt összeomlott.

A két nap. Kézitusák.

— Ujra borzalmas tüzéségi tűz következett. Nem is próbálom részletezni; elég annyit, hogy a hajnali derengésben mint leülő csillagok, röpködtek újra a gránátok, srapsnek. Nem jó visszagondolni rá.

— Tíz órakor újra rohamra jöttek a fenti ellen az olaszok. Most ágyuk fedezték rohamukat. Okultak az éjszakai támadáson.

— Salvéval fogadtuk őket. Rengetek ember elhullott közülük, de, hogy állásainkba be ne hatolhassanak, mégsem tudtuk megakadályozni. Itt aztán a kézítása borzalmak következtek. Délután három óráig küzdött ember-ember ellen a legiszonyubb kézitusában. A fenyegetett pontokon mindenütt a negyvenhatosok. Egyenesen lehetetlen kifejezni, hogy verekedtek a jó szegedi fiúk. Egy három olasszal is egyszerre.

— Délután háromra mindenütt menekültek a betörő olaszok a fensikről.

— Utána megint tüzéségi tűz, tíz óráig. Aztán újra roham. Gyönyörűség volt nézni a szegedi fiukat. Mind azt mondta: az való neki. Setétben verekedni. Ahhoz már szokva vannak — otthonról. Hiszen olyan ez így,

mintha a korecsma előtt csinálnák odhaza, vasárnap este.

— Megint visszavertük az olaszok támadásait. És megint kezdődött előlről az egész játék. Tüzéség, roham. *Még azon az éjszakán újból támadtak az olaszok.* Ujra kézítására került a sor, kézibombákkal, bajonettel, otthoni, hazai bicskákkal, pusztával, úgy, hogy megragadni egy kézzel az ellenség fejét és csavarintani egyet a másikkal a fején, hogy roppanjon a csigolya. A negyvenhatosok egész virtuozok már ebben a műveletben, különösen az utolsó marssal érkezettek. Sok köztük az olyan, akik apa-csok voltak odahaza. Most a legjobb katonák közé tartoznak. Ujra csak visszavertük őket.

— A harmadik napon aztán tetőpontját érte el az olasz támadások hevéssége. *Hétszer támadtak egy napon és hétszer vertük őket vissza.* Az utolsó rohamnál aztán, a melybe beleszólt a tüzésünk is, olyan vereségeket szenvedtek az olaszok, hogy beszüntették a további heves támadásokat. Csend lett, csak az ágyuk szóltak, de már a régi hangon.

— Hevenyében összeszámítottuk az olaszok veszteségeit: *harmincezer emberükbe került a három nap és mégsem tudtak semmi eredményt elérni.* A mi veszteségeink egészen eltörpültek emellett az óriási veszteség mellett. Ez a három nap volt a negyvenhatosok legvéresebb napja a világháboruban.

Körülbelül ilyesmit jelent az a Höfer-jelentés: a támadás összeomlott s a támadásokat véresen visszavertük.

(sipos.)

HIREK

oooo

Kisszeged felépítéséért.

(Saját tudósítónktól.) Nem egészen 300 korona hiányzik még és elérte a 10,000 koronát az a gyűjtés, amelyet emberbaráti, szociális és hazafiúi köelességeinek teljesítésében a *Délmagyarország* kezdeményezett. Aránylag rövid idő alatt Szegeden olyan eredmény ez, amelyet a célul kitűzött feladat nagyszerűsége mellett tulajdonítani merünk annak is, hogy szavunknak némi ereje, nevünknek népszerűsége van. A May R. Miksa bank és váltóüzlet tulajdonosai: May Gyula és Vajda Béla a következő levelet intézték hozzánk:

Igen tisztelt Szerkesztő ur! Azon országos mozgalom, mely a Felsőmagyarországon elpusztult falvak újraépítését célozza, Szeged város közönségében is élénk visszhangra talált. Magunk részéről is hozzájárulni kívánunk ezen nemes célhoz és egyszersmint hálánk egy részét leróni óhajtjuk a harc-téren elesett hű tisztviselőnk, néhai Heyer Zsigmond emléke iránt, miért is kérjük ide-mellékelte 600 koronát nevezett tisztviselőnk iránti kegyeletünk megnyilvánulásaként elfogadni és rendelkezési helyére juttatni. Fogadja t. Szerkesztő ur nagyrabecsülésünk kifejezését, mellyel vagyunk kiváló tisztelettel.

A ma érkezett adományok:

May R. Miksa bank- és váltóüzlet	600 K
Egy szegedi kisleány	2 K
	Összesen 602 K
Eddigi eredmény	9113 K
Gyűjtésünk tehát	9715 K

— A trónörökös kitüntetése. A király *Károly Ferenc József* főhercegnek a Vöröskereszt körüli érdemek érdemesillagát a hadiékítménnyel adományozta.

— Tisza István és a huszár őrmester. *Budapestről* jelentik: Tisza István grófot a miniszterelnöki palotában a napokban meglátogatta egy huszárőrmester. Elsőosztályú ezüst vitézségi érem hetykölkedik a mellén és a vaskereszt szalagja a gomblyukában. *Balogh Györgynek* hívják a derék vitézt, a hetes Vilmos-huszárok őrmestere, civilben jómódu biharmegyei gazda. Tisza István hadnagy fiának századában szolgál s ennek megbízásából jelentést tett, minthogy szabadságra küldték, a miniszterelnöknek arról, hogy jól érzi magát hős fia. A miniszterelnök közvetlen szíveséssel fogadta az őrmestert, hosszasan elbeszélgetett vele, száz britannikával ajándékozta meg s megkérte, hogy mielőtt visszamegy a hazaérra, látogassa meg ismét.

— A fiatal gróf ur rendkívül hősiiesen viselkedik. — beszélte az őrmester az ifjú Tiszáról. — Nem vállalt parancsári szolgálatot, éppen úgy, mint a hős halált *Esterházy Pál* gróf, akivel jó barátságban volt, hanem *kikértezkedett legényei közé.* Hónapokig feködt gyaloghuszáraival a lövészárkokban a Kárpátok közt s most is állandóan századával van. A legénység imádja, mert jól bánik velük. Megosztja mindenét a fiukkal s előljár a veszedelmekben. Az őrmestertől megkérdezte Tisza, hogy miért kapta kitüntetését és nagyon megdicsérte, amikor elmondta, hogy a nagy ezüstérmét azért tűzte a mellére *Berzeviczy Béla* ezredes, mert százhusz huszárral háromszáz oroszot vert ki megerősített állásaiból és el is fogta őket.

— Széll Kálmán temetése. Szombathelyről jelentik: Csütörtökön helyezték örök nyugalomra a táplánfai családi sirboltban Széll Kálmánt. Tegnap a koszorúk egész tömege érkezett Rátótra, köztük a magyar kormány, gróf Tisza István miniszterelnök, a függetlenségi és 48-as párt, a miniszterelnökség tisztikara, a Tudományos Akadémia, Rátót község közönsége és Gosztony község koszorúja. A kormány koszorújának szalagján ez a felírás van: „A magyar kormány — Széll Kálmánnak“, Tisza István gróf miniszterelnök koszorúján pedig ez a felírás: „Tisza István — Széll Kálmánnak.“ A részvétlávíratok is százszámra érkeztek a gyászoló családhoz. *Lajos* bajor király táviratban kondoleált Széll Kálmán leányának, Bernrieder Jánosnénak. *Rátóton* délelőtt tíz órakor szentelte be a halottat gróf *Mikes János* szombathelyi megyéspüspök. A beszentelésen óriási közönség vett részt, ott volt a kormány, a képviselőház, a politikai pártok küldöttsége, Széll Kálmán politikai barátai, a vármegye és a községek küldöttei. A beszentelés után a holttestet *Táplánfára* vitték, ahol délután helyezték örök nyugalomra a családi kriptában. A táplánfai temetést *Horváth István* nagyprépost, címzetes püspök végezte.

— Szegeden marad Zadravecz István. Zadravecz István alsóvárosi gárdiánt, mint tudvalevő, a szent Ferencrendiek káptalanja kormánytanácsossá választotta. Ezzel kapcsolatosan az a hír terjedt el a városban, hogy Zadravecz István elhagyja Szegedet. Mint értesülünk azonban, ez a kormánytanácsosi kinevezés nem jelenti azt is, hogy új állomáshelyet kell elfoglalnia. Így továbbra is házfőnöke és plébános-helynöke marad az alsóvárosi rendháznak az említett kitüntetés mellett is.

— Az ipartestület fogyasztási szövetkezetet létesít. Az ipartestületnél legutóbb az iparosok lisztszükségletének biztosítása ér-